

Als koppel een plaat maken, het is niet iedereen gegeven. Maar met rasmuzikanten zoals Maarten Flamand en Esther Lybeert achter het stuur, kun je gelukkig op een fijne rit rekenen. Samen vormen ze een onverwoestbare succesformule voor ingetogen luisterliedjes met af en toe een hoek af. Twee jaar na hun knap, titelloos debuut komen ze met opvolger 'Patterns' aanzetten: een sfeervol plaatje met een filmische scoop.

In het café van de Gentse Vooruit treffen we Maarten Flamand en Esther Lybeert, het charmante koppel dat door het leven gaat als The Antler King. Na hun gedeeld enthousiasme over waarom het optreden van Patrick Watson het beste van 2012 was, is het de hoogste tijd voor onze tête-à-tête. **Jullie tweede plaat 'Patterns' is uit. Wat was het meest indrukwekkende moment tijdens de opnames?**

Esther Lybeert: "Bijna dag op dag een jaar voordat 'Patterns' uitkwam, gooiden we een zo goed als volledig opgenomen plaat in de vuilbak. We hoorden er te weinig onszelf in en wilden iets maken dat dichter bij ons stond. Toen zijn we met ons twee opnieuw begonnen, aan deze plaat dus. Maar het indrukwekkendste moment is dat ik drummer werd en dat zal ik ook blijven. In het verleden bedacht ik altijd de drumpartijen maar ik voerde ze zelf niet uit. Tijdens optredens bespeel ik liever een instrument want dan ben ik bezig en creëer ik dingen als *one of the guys*. Ik verveel me eigenlijk een beetje als ik als zangeres alleen vooraan op het podium sta. Als frontfiguur sta je soms ver van de band af en dat is nu veel minder."

Vliegen in de bergen

Maarten Flamand: "Nadat we de plaat in de vuilbak gooiden, hebben we enkele maanden de tijd genomen om terug op positieven te komen. Daarna begonnen Esther en ik heel instinctief te jammen. Twee tot drie maanden lang brachten we heel veel tijd door in het repetitiekot. Eigenlijk zijn een aantal nummers van 'Patterns' tot stand gekomen tijdens de opnames van die repetities, zonder dat we het op dat moment beseften. 'Warriors' bijvoorbeeld hebben we heel snel opgenomen voordat we Nieuwjaar zouden vieren."

Esther: "Ja, het was heel laat 's avonds. Toen mochten we niet veel lawaai maken van de buurvrouw en tijdens het stil zingen is dat nummer ontstaan. 'Warriors' is echt in ons huis opgenomen. We wilden vooral de fouten niet wegmoeffelen in onze plaat. Zoals bij het derde nummer, 'Chain Of Memory Lane', hoor je een soort van gekraak. We werkten met een oude tapemachine wat veel warmte met zich meebrengt. Zo klinkt het nummer ook heel oud."

Alsof het uit een Russische film uit de jaren zeventig geplukt is.

Esther: (lacht) "We trekken ons weinig aan van de huidige muziekmodes want je komt toch te laat als je er rekening mee houdt. Tegen dat je iets uitbrengt, is het misschien niet hip meer. Dus doe je beter je zin. Bovendien komt iets vroeg of laat toch terug in de mode. Het is bijvoorbeeld ook heel moeilijk voor me om iets in een bepaalde stijl te schrijven. Dat is zoals een nummer in opdracht schrijven, dat kan ik ook niet. We schrijven heel tijdsgebonden: wat we op dat moment willen en waarmee we bezig zijn. We hebben ook beiden onze achtergrond en je bent natuurlijk wel bewust en onbewust beïnvloed door de muziek waarnaar je luistert en waarmee je bent opgegroeid."

Als kind ging je met je vader mee naar de repetities in de opera en zat je met kleurboeken achteraan in de orkestbak. De pauken, de contrabasse en het koor boeiden je enorm. Heb je die voorliefde nog steeds?

Esther: "Absoluut. Wat niet wil zeggen dat ik altijd een plaat wil maken die zwaar georkestreerd is. Maar het blijft wel een voorliefde van me. Vooral de paukenspelers zijn me bijgebleven. Een heel repetitie moeten ze niets doen totdat ze ineens hun Humo's dichtdoen en dan beginnen ze. (Ze imiteert het geluid van een pauk.) Fantastisch! Op de pupiters stonden de Humo's voor partituren. Daarnaast vond ik de samenzang ook geweldig en dat is zo gebleven. Live zingen we met drie en dat voelt heel goed. Het klikt en geeft een *blend* van onze stemmen. Dat moment voel je en dan zweeft je even. Ooit wil ik eer met een grote bezetting spelen, met een groot orkest en een koor. Maar dat gewoon veel te duur." (lacht)

Op wereldtour met Patrick Watson

Jullie titeltrack 'Patterns' wordt met zijn lichtjes geschifte spookiness wel eens vergeleken met de soundtrack van een David Lynch-film. Wat vind jij van hem?

Maarten: "Ik vind de serie Twin Peaks wel tof. Alhoewel ik er niet onmiddellijk aan denk als ik die song hoor. Eerlijk gezegd kwam het idee voor het nummer dankzij Connan Mockasin. Op een bepaald moment inspireerde zijn muziek heel hard."

Esther: "David Lynch mag ons bellen voor zijn nieuwe soundtrack. Maar inderdaad, veel mensen vertelden ons over het filmische karakter van de plaat. Vaak denk ik ook in beelden, zoals bij 'Moonbeams'. Het vertrekt in een klein zolderkamertje waar je van uit het kleine venstertje naar de sterrenhemel kijkt. Tegen het einde van het nummer vliegen we in de bergen. Dat beeld roept het nummer bij me op. Even budget zoeken voor een videoclip." (lacht)

Dat zou inderdaad cool zijn voor een videoclip. Wat zijn jullie verdere toekomstplannen?

Esther: "Je zoekt naar dingen die je blijven verrassen. De nieuwe plaat bijvoorbeeld klinkt totaal anders dan onze eerste. Dat kan bij de volgende ook zo zijn. Ik den graag weloverwogen in gehelen of patronen, dus in voorstellingen of platen. De hoes die onze ontwerper Philippe de Vuyst maakte, vonden we meteen super. I tof om het artwork door te trekken naar de website. Zoals ik al zei, ik denk graag gehelen. Ik zal nooit één nummer op iTunes downloaden. Altijd een volledige plaat. Het liefste koop ik een vinyl bij de platenboer. Zo denk ik ook over muziek. Maar wie weet doe ik ineens iets in het Frans of doen we wel voorstellingen en een film. Momenteel ligt de focus op live-voorstellingen en ik heb wel zin om in cafés en te spelen. Misschien omdat ik dat nog nooit gedaan heb. Of steek me met Maarten in een auto of een tourbus en ik vertrek direct. Het moet Amerika niet zijn, niet zo ver, gewoon Europa is al goed. Mijn absolute droom is om mee op wereldtour te gaan met Patrick Watson. Als het kan, met me ook vragen voor de backing vocals of voor zijn voorprogramma. Het ma niet uit wat. Ja, Patrick Watson kan ons muzikaal krijgen. (heel enthousiast) ik ga wel niet zo veel rum drinken als Patrick. Tijdens een concert drinkt hij fles rum op en ondertussen blijft hij met de vingers in de neus keigoed piano spelen. Dat begrijp ik echt niet. Maar ik zou het wel super vinden: op wereld met Patrick Watson. RiffRaf kan dat wel regelen hé?" (Beiden lachen)

We bellen hem straks even!

ON STAGE

- 1 november: Vooruit, Gent
- 9 november: Concertstudio, Kortrijk
- 12 november: Arenberg, Antwerpen

The Antler King

'Patterns'
Sell/Sync Records

"Sun comes up, sun comes up, waiting for moonrise". We krijgen het heerlijk besmettelijke 'Gold Red Circles' met 3 stokken meer uit ons hoofd. Een kleurrijke popsong van de warmste soort die je ook na de zomer nog veel vreugde bezorgt. En dat ste mooi af naast titeltrack 'Patterns' die klinkt alsof Connan Mockasin en Jacc Gardner samen een soundtrack maakten voor de nieuwste David Lynch-film. Een onheilspellend sfeertje dat verbleekt naast de gevoelige snaren die worden op het ingetogen en zeer verslavende 'Chain Of Memory Lane'. Maar is slotnummer 'Warriors' dat ons helemaal week maakt. Lichtjes wegsterven snaarinstrumenten in combinatie met de fragiele maar oh zo pure stem van Esther Lybeert. Betoverend mooi! (ne)

THE ANTLER KING